

CHƯƠNG IV

Nhung Quốc Tuấn vẫn giữ cô trong tay, giọng thuyết phục :

- Tại sao em phải trốn chạy kiểu đó, anh thấy vô lý vô cùng.

Không thoát ra được, Thu Vân đành ngồi yên :

- Em đã nói là em không dám yêu anh, em sợ bị khổ, chẳng lẽ anh không hiểu điều đó. Anh không thay đổi được con người anh, còn em thì không chấp nhận. Đừng tới với nhau vẫn hay hơn.

Quốc Tuấn buông cô ra :

- Em coi trọng Mai Châu đến vậy sao ? Cô ta không là gì hết, tại sao cô ta lại làm em đề phòng, anh không chịu được đâu.

Thu Vân ngồi ngay ngắn lên, sửa lại cổ áo :

- Anh hiểu sai em rồi, không phải em chỉ nhìn vào Mai Châu mà nhìn cách anh yếu lòng với con gái đẹp.

Quốc Tuấn có vẻ giận :

- Anh phải giải thích thế nào đây, cô ta muốn học riêng, và đóng học phí rất cao. Anh biết cô ta khó mà lên đỉnh cao và đã nói điều đó, nhưng cô vẫn háo thắng muốn học, nếu biết em không thích anh đã từ chối thẳng rồi.

Thu Vân buột miệng :

- Nhưng anh hoàn toàn không ngó ngang đến em, nếu không muốn nói là quá chăm chú vào cô ta.

Nói xong câu đó, cô chợt thấy vô cùng hối hận. Vì nhận ra mình trẻ con, nhỏ nhen, ích kỷ. Cô bụm miệng lại, nín lặng.

Cô khẽ liếc nhìn Quốc Tuấn, chờ một cái cau mặt phê phán. Nhưng không như cô nghĩ, anh có vẻ hài lòng, và lại kéo cô vào người :

- Đừng giận anh, mấy ngày đó anh có tâm lý bất thường đến nỗi trở thành ngu ngốc. Thấy em cứ ngồi im, anh nghĩ em không muốn anh lại gần, thế là anh...

- Em hẹp hòi và ganh tị quá phải không anh ?

- Anh thích được thấy em ghen như vậy.

- Sao bây giờ em thấy mấy chuyện đó kỳ cục quá, thật ra không phải em ghen với Mai Châu, mà là...

Quốc Tuấn ngắt lời :

- Anh hiểu rồi, nhưng đừng coi anh là hạng lẳng nhăng nữa, anh cảm thấy bị xúc phạm.

- Em xin lỗi.

Quốc Tuấn vỗ nhẹ lên tay cô :

- Thôi, coi như cả anh và em đều không nhớ chuyện đó nữa, trong mắt anh, em chỉ là cô gái mới lớn, và anh không giận những đánh giá lệch lạc của em đâu.

Anh ngừng lại, kéo mặt cô đối diện với anh :

- Anh đã quyết định em là người duy nhất, và anh sẽ làm mọi cách đưa người anh yêu đạt tới sự thành công, và em đừng từ chối những gì anh làm cho em. Em hứa không ?

Thu Vân không trả lời. Tự nhiên cô úp mặt trong ngực áo Quốc Tuấn. Cảm giác tin cậy làm cô thấy mình như được sống lại và ngay lúc này, cô mơ hồ có linh cảm là cuộc đời cô sẽ đi theo con đường danh vọng. Sợ hãi hay đam mê thì cũng đưa đẩy cô lao tới mà thôi.

Dêm đầu tiên khai mạc cuộc thi tiếng hát truyền hình, khán giả đầy cả nhà hát. Những nhà báo, những người quay phim, nhiếp ảnh đi tới đi lui dưới sân khấu. Đó là không khí bận rộn, ồn ào rất quen thuộc của những đêm ca nhạc. Đêm nay sẽ là đêm khởi đầu để tìm kiếm một ngôi sao mới trong giờ ca nhạc.

Những thí sinh lần lượt bước ra sân khấu. Vì Quốc Tuấn đã đăng ký sớm, nên Thu Vân diễn ngay đêm đầu tiên. Và cô đã làm ngạc nhiên cả ban giám khảo và khán giả, vì phong cách diễn xuất vượt trội của mình.

Thu Vân bước ra sân khấu, dù không nhìn xuống ban giám khảo, nhưng cô vẫn cảm nhận được cái nhìn nồng nàn của Quốc Tuấn dành cho cô. Nó làm cô hưng phấn và muốn thể hiện hết mình. Và bây giờ cô đã vững vàng bình tĩnh, chứ không nhút nhát như một năm trước đây.

Nhìn cô biểu diễn ai cũng dự đoán cô sẽ vào vòng chung kết với thứ hạng cao. Phải thừa nhận rằng cô có nét diễn xuất rất lạ. Không ra nhiều động tác, nhưng sự duyên dáng thể hiện trong khóe mắt, lẫn khuấy trong những cái cười và cái nghiêng đầu rất ấn tượng. Bên cạnh đó, cô có chất giọng truyền cảm, ngọt ngào, trau chuốt. Một ca sĩ ngôi sao cũng không thể có những nét gây ấn tượng nào vượt xa hơn thế.

Tất cả các thành viên trong ban giám khảo đều chấm cho Thu Vân với số điểm cao nhất. Ngày hôm sau, tên của Thu Vân xuất hiện trên vài tờ báo. Với những câu nhận xét ngắn về triển vọng của cô. Phải nói Thu Vân là hiện tượng hiếm hoi. Khi gây được sự chú ý ngay lúc cuộc thi chưa kết thúc.

Buổi sáng Thu Vân dậy rất muộn. Cô chưa kịp thức thì Quốc Tuấn đã đến. Anh đưa cô đi ăn sáng và trước cái nhìn dò hỏi của cô, anh chìa tờ báo đặt trước mặt cô, cười âu yếm :

- Em đọc đi.

Thu Vân đón lấy tờ báo, đọc xong, khuôn mặt cô đỏ bừng sung sướng :

- Sao người ta đưa tin nhanh thế ? Thật là lạ lùng.

- Lạ lùng vì lần đầu tiên tên em được đưa lên báo ?

- Dạ, em thấy ngộ lắm, đúng hơn là không ngờ.

Quốc Tuấn xếp tờ báo lại, mỉm cười :

- Sau này tên em sẽ xuất hiện thường xuyên trên báo chí, truyền hình và các băng rôn ngoài đường phố, dần dần em sẽ thấy quen thôi.

- Sao anh biết ?

- Anh biết, chắc chắn là như vậy, hôm qua bạn bè anh chỉ toàn nhận xét về em, anh rất hãnh diện.

Thu Vân hơi ngượng vì được khen. Nhưng khuôn mặt cô không giấu được sự vui sướng, dù cô đã cố đè nén.

Khi bánh mì và hột gà được mang ra, Quốc Tuấn nhìn xuống bàn, hơi lắc đầu :

- Lẽ ra phải có rượu sâm banh cho em, nhưng buổi sáng thế này thì không tiện. Còn tối thì anh phải chăm thi, cho anh hẹn đến đêm tổng kết nhé.

Thu Vân nhìn anh chăm chăm :

- Tối nay cho em theo anh với, được không anh ? Em sẽ ngồi phía sau và không làm phiền anh đâu, em thích ở đâu có anh, buổi tối ở nhà em buồn lắm.

Quốc Tuấn có vẻ thích cách thể hiện tình cảm của cô, anh hỏi lại :

- Muốn thật không ?

- Thật mà.

Chợt nhớ ra, cô hơi nghiêng người tới nhìn anh :

- Tối qua điểm tổng kết của Mai Châu có sao không anh ?

- Không, anh nghĩ là cô không vào vòng chung kết nổi.

- Chắc nó buồn lắm.

- Ai cũng buồn, nhưng với Mai Châu thì sẽ nặng nề hơn, vì cô quá tự tin, tự tin đến mức bỏ qua lời cảnh báo của anh.

Thu Vân chớp chớp mắt, suy nghĩ :

- Cái gì làm nó tự tin như vậy ?

- Anh không hiểu hết, có thể vì Huệ Linh làm cho cô ảo tưởng, cũng có thể cô nghĩ rằng cô có nền tảng vững chắc, nhưng giữa múa với hát đâu có liên quan gì với nhau, dù sao cô ta cũng còn trẻ con lắm.

Anh chợt cười, và buông một nhận xét :

- Chỉ có trẻ con và còn non nớt mới dám chủ quan như vậy, dù sao cô ta cũng chưa từng trải.

Thu Vân im lặng ăn. Cô ngẫm nghĩ và thấy Quốc Tuấn nhận xét quá chính xác về Mai Châu. Nhưng có một điều anh không để ý hay cố tình không nói ra. Đó là sự lôi kéo gần như lộ liễu. Dùng từ chính xác nhất là cố ý quyến rũ. Đã vài lần Thu Vân thấy cô nàng liếc mắt ỡng ẹo với Quốc Tuấn. Và lờ đi như không biết cô có quan hệ thế nào với anh. Cô mơ hồ cảm thấy Huệ Linh có dính dáng tới việc này. Nhưng không dám nói ra với Quốc Tuấn.

Khá lâu rồi Thu Vân không gặp Huệ Linh. Nhưng cô biết cô nàng hay đến phòng thu của Quốc Tuấn. Lúc trước tuyên bố là không thèm dính dáng đến anh. Nhưng sau đó thì chủ động đến tìm, như không có chuyện gì xảy ra. Không biết anh có coi thường HL không ? Chứ cô thì đã không còn tôn trọng từ lâu.

Buổi tối cô theo Quốc Tuấn đến nhà hát. Thu Vân sợ mình chủ quan khi đánh giá. Nhưng mấy đêm liền cô không thấy thí sinh nào có số điểm vượt lên hơn cô. Điều đó làm cô vừa phật phồng vừa hy vọng.

Sau đêm diễn ở vòng bán kết, số điểm của cô vẫn cao nhất. Còn Mai Châu chỉ trung bình. Khi vào hậu trường, khuôn mặt cô nàng đầy vẻ lảng suy tư. Thỉnh thoảng cô nàng ném về phía Thu Vân một cái nhìn đầy ác cảm.

Sáng hôm sau Thu Vân chờ Quốc Tuấn đến. Nhưng mãi không thấy, cô nóng ruột thay đồ đến nhà anh. Khi vào sân, cô thấy xe của Mai Châu ở đó. Theo thói quen, cô đi lên phòng học. Nhưng cửa phòng vẫn đóng. Cô bèn trở xuống đi vòng qua hành lang vào phòng khách.

Có tiếng nức nở ở trong vọng ra, làm Thu Vân đứng lại, nép vào tường nhìn. Qua cửa sổ, cô thấy Mai Châu đang ngồi trên thành ghế, vòng tay ôm ngang người Quốc Tuấn mà khóc. Còn anh thì xoa đầu cô, và cúi xuống nói cái gì đó đều đều và rất nhỏ nên cô không nghe.

Tim Thu Vân chợt đập mạnh. Rồi, không kiểm soát được mình, cô chợt lao nhanh vào phòng. Tiếng chân làm hai người trong phòng quay ra nhìn. Khuôn mặt Quốc Tuấn lộ vẻ bối rối, hoảng hốt. Một vẻ bối rối vốn không hợp với tính cách của anh. Điều đó càng làm Thu Vân thấy đau lòng lẫn giận dữ. Mối cô run bần bật :

- Không ngờ anh là như vậy.

Cô quay ngoác người trở ra, nhanh đến nỗi Quốc Tuấn không kịp phản ứng. Đến khi cô dắt xe gần đến cổng, anh mới đi theo kịp.

- Bình tĩnh lại đi Vân, em làm cái gì vậy ?

Thu Vân hất tay anh ra :

- May là em đến lúc này, nếu không em còn làm anh lắm, anh là người bắt cá hai tay.

- Đừng nghĩ bậy. Vân, để anh giải thích đã.

- Em không thèm nghe, thấy bao nhiêu đó cũng đủ rồi, em không muốn làm anh nữa. Từ đây về sau không bao giờ em nghe lời anh nữa, còn giải thưởng của em thì chuyển qua cô ta đi, em không thèm.

- Cứ mỗi lần giận anh là em đòi bỏ công việc, bộ em coi nó là trò đùa sao.

- Còn hơn là trở thành ngôi sao mà phải liên lụy tới anh, em ghét anh và không tin nữa.

Nói xong cô đẩy mạnh anh ta, cương quyết đi ra cổng. Nhưng Quốc Tuấn đã bước đến đóng cửa lại. Anh dẫn chiếc xe khỏi tay cô, dựng dưới gốc cây :

- Em vào nhà đi. Sẵn có Mai Châu ở đây, thì nói luôn cho ra lẽ.

- Em không quan tâm chuyện của hai người.

Thu Vân vừa nói vừa nguẩy đầu chỗ khác, răng cô cắn lấy môi, đau điếng mà cô cũng không hay. Cô mất bình tĩnh tới nỗi không nhận thức được mình đang làm gì. Còn Mai Châu thì đã hết khóc. Thấy Thu Vân phản ứng như thế, cô đành nhượng bộ :

- Em về nghe anh Tuấn.

Không ai trả lời cô, Mai Châu vội vàng đến dẫn xe, đi nhanh ra đường. Đợi cô nằng đi khuất rồi, Quốc Tuấn quay lại Thu Vân :

- Vô nhà đi em.

Thu Vân không trả lời, cô ngồi phịch xuống băng đá. Bắt đầu khóc tức tưởi. Quốc Tuấn ngồi xuống bên cô, nói nhanh như sợ không còn cơ hội giải thích :

- Đem qua Mai Châu sợ không vào được vòng chung kết, nên sáng nay cô tới nhờ anh giúp. Em biết những chuyện như vậy là hiển nhiên, vậy thì em quan tâm làm gì.

- Em không quan tâm tới chuyện người này người kia đến nhờ vả anh, nhưng em chịu không nổi cách thân mật của anh với họ. Có cần phải quá thân thiết thế không ? Anh không biết giữ khoảng cách sao ?

- Thôi được, từ đây về sau anh sẽ thận trọng hơn, anh hứa như vậy, mình hòa đi em.

Thu Vân không trả lời, chỉ một lời giải thích hứa hẹn như thế, không làm cho cô tin tưởng ngay được. Bên cạnh cô, Quốc Tuấn nói một cách kiên nhẫn :

- Có lẽ em đã nói đúng, tính cách của anh hơi phóng khoáng. Trước đây anh đã quen như vậy, và không ai có quyền không chế thói quen đó, nhưng từ đây về sau anh sẽ bỏ hẳn, hoàn toàn vì em, em tin không ?

Thu Vân nói như rên rỉ :

- Tại sao cái gì em ghét thì em lại gặp chứ. Lúc còn đi học, em có nhỏ bạn cứ khổ sở về người yêu của nó. Anh ta bảo yêu nó, nhưng sau lưng cứ tán tỉnh hết người này đến người khác. Em rất ghét mẫu người như vậy. Vậy mà trời xui khiến em gặp anh, chẳng lẽ em phải chịu như thế suốt đời sao ?

Vừa nói cô vừa lau mắt, nhưng nói xong cô lại không kèm được và khóc thê thiết. Cô làm Quốc Tuấn hoảng thật sự. Và tìm mọi cách giải thích. Cuối cùng cô cũng dịu đi. Nhưng như thế không có nghĩa là dứt hẳn. Trong tự nơi sâu thẳm của lòng mình, cô vẫn thấy không yên ổn. Nhưng bảo dứt khoát thì cô làm không nổi chuyện đó.

Từ sau lần đoạt giải cao cuộc thi tiếng hát truyền hình, cuộc đời Thu Vân thật sự rẽ sang một bước ngoặt mới. Cùng với những buổi biểu diễn và những đĩa nhạc được tung ra thị trường, tên tuổi cô nổi lên như một ngôi sao. Cô bận rộn liên tục với những công việc thu âm, quay phim, tập dượt... Tất cả những hoạt động đó đều do Quốc Tuấn dẫn dắt. Đây là thời kỳ hạnh phúc nhất của cô, và cô nép dưới bóng mát do anh tỏa xuống cuộc đời. Trong tình yêu còn có sự biết ơn không bờ bến. Cô nghĩ mình sẽ không bao giờ để đánh mất nó, hay trong đời mình sẽ có những sóng gió khác.

Tối nay diễn xong, Thu Vân rời sân khấu thì có một người đến gặp cô. Đó là Tony. Phải nói là cô thật sự ngạc nhiên vì cuộc gặp này. Cô kêu lên, giọng thân thiện :

- Không ngờ gặp anh ở đây, anh có khỏe không ?

Cô cầm lấy bó hoa Tony trao, và mỉm cười khiêm tốn.

- Cảm ơn anh , anh có khỏe không ?

- Tôi vẫn bình thường. Tôi rất sung sướng khi cô còn nhớ tôi, và vui vẻ với tôi.

- Lâu rồi mới gặp lại anh, tôi vui lắm. Anh đã từng đối xử tốt với tôi, cho nên dù không gặp, tôi vẫn xem anh là bạn.

- Cảm ơn cô.

Cả hai đi song song ra cửa. Tony nhìn những bó hoa đầy ắp trên tay cô, anh nói như nhận xét :

- Cô đã thay đổi rất nhiều, đã trở nên nổi tiếng, xin chúc mừng cô.
- Cảm ơn anh. Nhưng này giờ tôi vẫn còn ngạc nhiên khi anh đến tìm tôi.

- Lúc ấy cô bỗng nhiên biến mất, tôi đã rất buồn, tôi muốn gặp cô nhưng không biết tìm ở đâu. Cho đến một hôm tôi thấy ảnh cô trong đĩa nhạc. Ô, lúc ấy tôi vô cùng ngạc nhiên. Và từ lúc đó, tôi luôn theo dõi cô.

- Thế à ? Còn tôi thì không nghĩ là anh có thể biết tôi.
- Cô diễn xong chưa ? Tôi sẽ đưa cô về.

Thu Vân lắc đầu :

- Cảm ơn anh, nhưng tôi có hẹn với một người bạn, anh ấy sẽ đến đón tôi.

Cô nhìn đồng hồ. Rồi nhìn ngóng ra phía cổng. Không thấy xe của Quốc Tuấn, cô quay lại Tony :

- Có lẽ anh ấy chưa đến, tôi phải ở lại chờ.
- Vậy tôi xin phép ngồi lại với cô một lát, bao giờ bạn cô đến, tôi sẽ đi, cô có vui lòng không ?

Thu Vân nói một câu đại loại như rất hân hạnh sự quan tâm của anh. Cô đi về phía băng đá, ngồi xuống. Tony cũng ngồi bên cạnh cô. Anh nói ngay như đã thấy từ này giờ :

- Cô rất đẹp, đẹp hơn thời gian trước rất nhiều.
- Có lẽ vì tôi hóa trang thôi, cảm ơn anh đã khen.

Tony hơi nheo mắt, diễn đạt một cách khó khăn :

- Thật sự là cô đã thay đổi, rất đẹp, bởi vì bây giờ cô là một ngôi sao, ý tôi muốn nói là... cô không còn khó khăn như trước kia, cho nên sẽ thay đổi.

Thu Vân cau mặt, cô hiểu, cuối cùng cô mỉm cười :

- Vâng, tôi đã hiểu, có lẽ tôi đã thay đổi thật, nhưng đó chỉ là bên ngoài thôi.
- Vâng, vâng, cô nói đúng, đó chỉ là bên ngoài.

Anh nín lặng một lát, rồi nói tiếp bằng giọng sôi nổi :

- Dù cô có thay đổi, thì tôi vẫn yêu mến cô như trước kia.

Thu Vân ngẩn người một thoáng, giọng cô trở nên dè dặt hơn :

- Xin cảm ơn.

Tony hỏi một cách thật lòng :

- Tại sao thời gian đó cô không đi với Huệ Linh, có phải cô muốn dứt khoát với tôi không ?

Thu Vân cười với vẻ không vui :

- Lúc đó tôi chỉ là một phiên dịch, tìm được việc khác lương khá hơn nên tôi nghỉ, có gì đâu mà gọi là dứt khoát.

- Cô có nói thật không ?

- Tôi nói thật.

Tony hoàn toàn không tin, và anh nói thẳng :

- Nhưng tôi vẫn không tin. Tôi nghĩ rằng vì tôi đã tỏ tình, nên cô không thích.

- Ngoài công việc của người phiên dịch, lúc đó tôi còn là bạn của Huệ Linh, tôi không muốn mất tình bạn.

Giọng Tony trở nên sôi nổi :

- Tôi hiểu, tôi hiểu, nhưng bây giờ bạn cô đã có người khác, tôi rất mong muốn lập lại tình cảm với cô. Vâng, tôi vẫn mong như thế.

- Cám ơn anh, nhưng tôi nhận thấy chúng ta không hợp nhau.

Nói xong cô vén tay áo nhìn đồng hồ, gần một giờ. Khách giả đã về từ lúc nào, những hàng ghế trống trơn. Cô đứng dậy, bồn chồn nhìn ra đường. Vẫn không thấy Quốc Tuấn, cô thất vọng quay lại nhìn Tony :

- Có lẽ bạn tôi không đến, tôi phải về đây.

Tony có vẻ muốn nói tiếp câu chuyện bị Thu Vân cắt đứt. Nhưng vì lịch sự, anh đành gác qua một bên. Anh cũng đứng dậy đến phía cô:

- Khuya thế này, hãy để tôi đưa cô về, cô có đồng ý không ?

Thu Vân lưỡng lự một chút. Chợt nhớ ra, cô lấy máy gọi cho Quốc Tuấn. Nhưng hoàn toàn không có tín hiệu, cô thất vọng lắc đầu :

- Máy tôi hết pin rồi, xin lỗi, có thể gọi nhờ máy anh không ?

Tony luồn tay trong áo, lấy chiếc máy đưa Thu Vân. Cô bấm số của Quốc Tuấn, vẻ mặt đầy lo lắng. Mãi một lúc sau cô mới nghe tiếng anh trả lời :

- Alô.

- Em đây, sao anh không đến đón em ?

- Không có anh em cũng có thể về được, đừng làm phiền anh.

Thu Vân mở lớn mắt kinh ngạc. Nhưng cô chưa kịp hỏi gì thêm thì Quốc Tuấn đã cúp máy. Cô đứng ngẩn người một lúc. Rồi gọi lại. Vừa nghe tiếng anh, cô hấp tấp nói ngay :

- Alô, em muốn anh giải thích hành động của anh, như vậy là sao, em không hiểu.

- Anh không có thời giờ giải thích, chào em.

Thế rồi lại tắt máy. Thu Vân thần thờ trả máy cho Tony. Bây giờ cô thấy giận thật sự. Cô không hiểu có chuyện gì xảy ra, và tại sao Quốc Tuấn nói năng kỳ quặc đến vậy. Nhưng cho dù có chuyện gì, thì anh cũng không nên bỏ mặc cô một mình giữa đêm khuya như vậy.

Thấy Thu Vân cứ đứng sững như thất thần, Tony nhìn nhìn mặt cô :

- Có chuyện gì vậy, cô Vân ?
- Không có gì cả.

Nói xong cô thần thờ bỏ đi. Tony lập tức đi theo :

- Bây giờ cô đi đâu ? Tôi sẽ đưa.

Lẽ ra tối nay cô phải đến phòng thu, cô đã ký hợp đồng với một người làm băng đĩa. Và hẹn ông ta lúc 11 giờ ở phòng thu của Quốc Tuấn. Nhưng bây giờ cô đang giận và không muốn gặp mặt anh. Cô quay qua Tony :

- Nhờ anh đưa tôi về nhà, có phiền anh không ?
- Không phiền. Tôi không thấy phiền, ngược lại.

Thu Vân thờ dài nhìn Tony hăng hái đi đến chỗ lấy xe. Cô ngồi bên cạnh anh mà tâm trí cứ quay quắt nghĩ về Quốc Tuấn. Lần đầu tiên anh như vậy. Một người yêu luôn nhẹ nhàng, dễ gần, bỗng nhiên nghiêm khắc khó chịu. Chính hành động đó làm cô thấy khổ sở.

Khi Tony ngừng xe trước nhà, anh định bước xuống theo cô, nhưng cô ngăn lại :

- Khuya rồi, anh về đi. Cám ơn anh đã đưa tôi về.

Tony nhào người qua cửa nhìn cô :

- Bao giờ tôi có thể gặp cô ?
- Bao giờ rảnh tôi sẽ gọi điện cho anh.
- Vậy thì đây là số phone của tôi.

Anh nhanh nhẹn lấy card đưa cho Thu Vân. Cô thờ ơ cất vào xác tay. Và khẽ giờ tay chào anh.

Cô bước đến bấm chuông. Người mở cổng là mẹ cô. Thấy không có Quốc Tuấn, bà ngạc nhiên:

- Cậu ấy đâu rồi con, sao con về một mình vậy ?
- Bạn con đưa về mẹ ạ.

Cô đi vào nhà. Bà Xuyên đi theo, vẻ săn sóc :

- Mẹ nấu chè táo với hạt sen từ chiều, chờ hai đứa về ăn đó, hay là mẹ múc cho con một ly nghe.

- Dạ thôi mẹ, con mệt quá, con đi ngủ mẹ ạ.

Thu Vân đi lên phòng mình, bật đèn. Cô ngồi xuống giường chứ không thay đồ. Tự nhiên cô nhìn quanh trong phòng. Rồi nhớ chiếc giường cá nhân trong căn phòng trọ nóng bức ngày trước. Cuộc sống huy hoàng bây giờ là Quốc Tuấn cho cô. Cô coi anh như thần hộ mệnh. Một vị thần lúc nào cũng cư xử thân ái dịu dàng. Thế mà tôi nay...

Thu Vân nằm ngửa ra giường một cách chán nản. Chuyện giận hờn giữa hai người yêu nhau không phải là lớn. Nhưng với cô thì có tầm quan trọng khác. Tối nay cô thấy khổ sở vô cùng.

Đáng lẽ hôm sau phải đến gặp Quốc Tuấn hỏi cho ra lẽ. Nhưng cô tự ái không thèm gặp. Và thay vì đi thu âm, cô lại rủ bạn cũ đi Vũng Tàu chơi đến chiều mới về.

Vừa vào nhà, mẹ cô đã thông báo :

- Hôm nay có ông làm băng đĩa gì đó đến tìm con, ông ấy tới bốn, năm lần, gọi điện cũng không liên lạc được với con. Ông dặn con về thì tới phòng thu liền. Tối nay có hát ở đâu không con ?

- Dạ có, nhưng đến tối lặn mẹ ạ, con mệt quá, con muốn đi nằm một chút.

Lên đến cầu thang, cô quay lại, ngập ngừng :

- Ngoài cái ông đó ra, còn ai tới tìm con không mẹ ?

Bà Xuyên nói một cách vô tình:

- Không có ai cả, chỉ có ông đó thôi.

Thu Vân thất vọng đi lên. Cô càng thấy giận Quốc Tuấn hơn. Và nhất định không thèm hạ mình làm lành với anh.

Buổi tối cô đến tụ điểm một mình. Sau khi chơi liền một lúc 4 bản, cô rời sân khấu. Nhưng chưa kịp ra về thì ông Hưng đã tóm cô lại :

- Trời ơi, Thu Vân. Hôm qua nay cô đi đâu vậy, liên lạc cũng không được. Báo hại tôi tìm cô suốt cả ngày.

- Dạ, cho con xin lỗi, con định diễn xong hai điểm nữa là tới phòng thu đấy.

- Chắc chứ ? Hôm qua tại nó chờ cô cả ngày, nên thế người khác vô lịch của cô, chắc chắn tối nay cô đến chứ ?

- Dạ, chắc ạ, con không mất uy tín đâu.

- Được rồi, cô nói thế thì tôi yên tâm rồi. Tôi phải gọi điện hỏi một lượt các tụ điểm mới biết cô ở đây, không biết cô có gặp chuyện gì không ? Thế này thì yên tâm rồi.

Rồi ông ta lo về. Thu Vân cũng phóng xe đến điểm diễn mới. Mãi đến hơn một giờ cô mới rảnh để đến phòng thu.

Khi cô đến thì một ca sĩ đang thu. Trong phòng còn có Mai Châu ngồi chờ. Quốc Tuấn ngồi trước giàn máy. Anh không hề quay lại nhìn, như không biết cô đã đến. Thu Vân định ra ngoài chờ. Nhưng sợ Mai Châu vào trước, cô đành ngồi vào một góc, quay mặt chỗ khác.

Từ lúc Thu Vân nổi lên, quan hệ giữa cô và Mai Châu trở nên căng thẳng ngấm ngấm. Dù bề ngoài như chẳng có chuyện gì. Lỡ đụng mặt nhau thì cả hai cũng phớt lờ như không thấy. Với Mai Châu thì là sự ganh ghét vì thua kém. Thu Vân thì không ghét. Nhưng ấn tượng cô ta và Huệ Linh bắt tay nhau để khiêu khích cô, làm cô dị ứng với cô ta.

Cô ca sĩ đã thu xong và ra về. Anh biên tập quay lại nhìn Mai Châu :

- Bây giờ Thu Vân đến rồi, em chịu khó chờ thêm nhé. Hay là sáng mai em tới vậy.

Thu Vân đã quen với những ưu ái của một ngôi sao. Nên cô xem đó là hiển nhiên. Ban đầu cô có thấy ngại. Nhưng người ta đã xem đó là chuyện thường, nên cô quen dần đi mà không hay. Và thường những ca sĩ bậc trung nhường cho cô vô điều kiện. Tối nay cô biết mình có lỗi. Và lẽ ra phải chờ Mai Châu. Nhưng không muốn cô ta lên mặt với mình, nên cô bình thân đón nhận sự ưu ái của anh biên tập. Thu Vân đứng lên, bước vào vị trí thu. Nhưng MC đã phản ứng gay gắt :

- Em tới trước, phải chờ từ tối đến giờ, tại sao bắt em phải chờ nữa, sao anh bắt công quá vậy ?

Quốc Tuấn quay lại nhìn cô. Nhưng vẫn im lặng. Anh biên tập lộ vẻ bối rối :

- Em thông cảm đi, ông Hưng đã tìm Thu Vân suốt ngày hôm qua, tới nay cô đến là mừng lắm rồi, ông mà biết cô bỏ về là phiền lắm.

- Tại sao phiền ? Người ta hát, còn em thì không hát sao. Em đến đây cũng do ông Hưng mời, chứ có phải tự đến đâu, em có xin xỏ ai đâu.

Thu Vân vẫn đứng bên máy, chờ sự quyết định của anh biên tập. Anh ta nhăn nhó :

- Thôi mà Châu, em chịu khó chờ sáng mai không được sao.

- Phải rồi, tại em không phải là ngôi sao sáng giá như người ta chứ gì.

Cô bước thẳng tới phía Thu Vân, gằn giọng :

- Tới sau thì phải thu sau chứ, biết điều một chút đi, giành giật kiểu đó coi không được đâu.

- Ai hát trước ai hát sau là tùy biên tập sắp xếp, tôi không có ý kiến.

- Không có ý kiến mà nhào vô giành thu trước. Ngang vừa vừa thôi, đừng ý mình là ngôi sao, mai một sao tắt rồi không ai thèm ngó tới đâu.

Thu Vân nóng lên, mặt cô bừng lên, khiêu khích :

- Nếu ý là ngôi sao thì sao, người ta ngó hay không thì cứ đợi đấy. Mình lo nhìn mình đi, chứ đừng nhìn người khác.

Sự đốp chát giữa hai cô làm anh biên tập nhăn nhó khó xử. Quốc Tuấn chột lên tiếng :

- Thôi đủ rồi, lập lại trật tự đi. Ở đây tôi không có thói quen ưu đãi ai cả, cũng không cần biết ngôi sao hay người bình thường. Ai tới trước thì làm việc trước.

Thu Vân tái mặt, không nói được tiếng nào. Quốc Tuấn như không màng tới ý nghĩ của cô, anh tiếp tục nói như ra lệnh :

- Đã đổi chương trình rồi, thì cứ như vậy mà làm, không thay đổi dù bất cứ lý do gì. Mai Châu vào vị trí đi.

Anh biên tập có vẻ ngại. Nhưng không dám phản đối Quốc Tuấn. Mai Châu cười đắc thắng và đi đến chỗ Thu Vân. Cô khẽ ghéch mặt lên khiêu khích. Thu Vân mím môi nhìn thẳng vào mặt cô ta. Rồi quay ngoắt người đi đến góc phòng khoác giơ lên vai. Cô bỏ về không cần một lời giải thích.

Sáng hôm sau, khi cô còn chưa thức dậy thì có điện của ông Hưng. Giọng ông ta sôi nổi :

- Tôi đã nghe chuyện hôm qua rồi, sao lại thế cô Vân. Nếu có tôi thì đã giải quyết khác rồi, thôi thì cô thu trong ngày hôm nay đi nhé.

Thu Vân ngồi lên, hất mớ tóc ra sau một cách mệt mỏi :

- Xin lỗi nhé ông Hưng. Nhưng tôi sẽ không tới phòng thu đó nữa. Cho phép tôi rút tên trong chương trình này đi.

- Sao vậy, sao vậy, chuyện đó làm cô tự ái phải không ? Tôi biết và hiểu lắm, nhưng cô đừng để ý mà, đĩa nhạc này mà không có cô tham gia thì nó chìm ngấm mất.

- Xin lỗi ông, tôi đồng ý tham gia bất cứ chương trình nào của ông, và thu ở đâu cũng được, trừ phòng thu của nhạc sĩ Quốc Tuấn, ông thông cảm.

Không đợi ông ta nói tiếp, Thu Vân gác máy, rồi buông người xuống giường ngủ tiếp. Đêm qua cô thức mãi đến gần sáng, bị dày vò bởi sự tự ái, ghen tuông. Quốc Tuấn đã làm cô mất mặt với Mai Châu. Đó là điều làm cô đau nhất. Và cô thề với lòng sẽ không bao giờ tha thứ.

Thu Vân vùi mặt trong gối, cố ngủ lại. Nhưng nhớ tới chuyện đêm qua, cô lại thấy dội lên một cảm giác đau thắt ở ngực. Cảm giác đó làm cô mệt mỏi muốn buông xuôi tất cả.

Thu Vân còn đang dật dờ trên giường thì mẹ cô đẩy cửa vào :

- Vân à, có khách nè con.

- Ai vậy mẹ ?

- Ông này giới thiệu là quay phim, con xuống dưới nổi không ?
- Mẹ bảo ông ta chờ con dùm, con dậy ngay ạ.

Bà Xuyên đi ra rồi, Thu Vân vẫn nhắm mắt nằm yên thêm vài giây. Rồi ưỡn ỏi bước xuống. Cô qua phòng rửa mặt, nhìn về bờ phờ của mình trong gương, cô lấy lược chải vội lại mái tóc. Một ngày đi chơi ngoài nắng, cộng với sự phiền muộn mất ngủ. Da mặt cô mất đi vẻ tươi tắn bình thường. Cô lo ngại thoa một lớp kem mỏng và một chút son môi. Thấy mình đã tươi tỉnh, cô mới yên tâm đi xuống tiếp khách.

Có hai người đàn ông ngồi chờ cô. Một người là đạo diễn Huỳnh Tài, còn người kia cô không biết. Nhưng cũng đoán ông ta là người làm phim ca nhạc. Cô mỉm cười chào :

- Xin lỗi đã để hai anh chờ, đêm qua em thức khuya quá.

Đạo diễn Huỳnh Tài xuề xòa :

- Không sao, chuyện đó là thường mà. Chúng tôi ngại đến sớm quá, phá giấc của cô.

- Dạ, không sao ạ.
- Đây là anh Hoài, chuyên làm phim ca nhạc.
- Dạ, chào anh.

Đạo diễn Huỳnh Tài vào đề ngay :

- Anh Hoài định mời cô tham gia cuộn băng anh ấy định làm tới đây, đây là một chương trình đặc biệt, quy tụ toàn những ca sĩ có tiếng. Cô Vân nghĩ sao ?

- Dạ, chừng nào khởi quay hả anh ?
- Đầu tháng sau. Cô tham gia ba bài, mấy bản đó toàn là những bài được yêu thích, người ta yêu cầu nhiều lắm.

Rồi anh ta đưa cô chương trình. Thu Vân cầm lên đọc kỹ, xong cô đưa trả lại anh :

- Xin lỗi. Có thể cho em đổi bài khác được không ạ ?

Huỳnh Tài nhướn mắt :

- Sao vậy ? Đây là những bài thành công nhất của cô mà.
- Vâng, nhưng em sẽ không hát nhạc của nhạc sĩ Quốc Tuấn, còn bài hát của ai là tùy các anh chọn.

Huỳnh Tài gãi gãi đầu :

- Chà, phiền phức vậy sao. Thông cảm nghe Thu Vân, làm chương trình này, chúng tôi chọn lọc sẵn rồi, toàn những bài được yêu thích, cô thay đổi như thế phải tập tành cực lắm đấy.

- Dạ, không sao. Em sẵn sàng tập bài mới, anh có thể chọn bài của nhạc sĩ khác, em sẽ đến tập với người đó.

Hai người đàn ông nhìn nhau trao đổi. Cuối cùng người đàn ông tên Hoài gật đầu chiều ý cô. Đạo diễn Huỳnh Tài hỏi :

- Vậy Thu Vân tự chọn bài hát, hay là chúng tôi chọn ?

- Dạ, thế nào cũng được ạ, miễn là đừng giành bài của các ca sĩ khác, em sao cũng được.

Huỳnh Tài suy nghĩ một lát, rồi quyết định:

- Thôi vậy, cô sẽ hát một bài của nhạc sĩ Kiến Phong, và một của nhạc sĩ Khải Minh. Đó là những bài mới chưa có ai giới thiệu cô sẽ tập trực tiếp với hai người đó chứ ?

- Vâng, như vậy hay hơn.

- Vậy cô hẹn giờ đi, chúng tôi sẽ báo trước với ông ấy.

Thu Vân suy nghĩ một lát, rồi quyết định:

- Thứ hai tuần tới vậy, còn giờ thì em sẽ gọi điện hẹn với ông ấy sau.

- Vậy cũng được, thế nhé.

Hai người đứng lên ra về. Thu Vân cũng đi lên phòng. Định nằm thêm một lát. Nhưng nhớ ra có lịch tập ở đài truyền hình, cô gượng ngồi lên, xuống bếp ăn qua loa. Rồi lên phòng thay đồ.

Bây giờ cuộc sống của cô là những đêm diễn, những cuộc hẹn và những buổi tập dợt, thu hình, thu âm. Bận rộn đến chóng mặt. Cô theo đuổi cuộc sống ồn ào của mình, không có thời giờ để thờ hay để nhìn lại mình.

Bây giờ cũng vậy. Chuyện xảy ra với Quốc Tuấn gây cho cô cú sốc mạnh. Nhưng cô không có lúc rảnh để ngẫm nghĩ những gì mình làm, chỉ hành động theo bản năng. Công việc cứ cuốn trôi tới mà sống, còn cô thì cũng không biết làm gì hơn.

Tất cả những việc làm của Thu Vân, Quốc Tuấn không hề có phản ứng. Anh im hơi lặng tiếng như không có việc gì xảy ra. Và hoàn toàn không đến tìm cô, cũng không gọi điện. Thu Vân không biết rằng, việc mình rút tên khỏi chương trình thu đĩa của ông Hưng, đã gây cho cô tai tiếng không ít. Có dư luận cho rằng cô kiêu kỳ, vô trách nhiệm. Những cái đó cô nghe hết. Nhưng nó không làm cô đau bằng cú đòn của Huệ Linh tung ra.

Những ngày gần đây, khi vào tập dợt ở đài truyền hình, Thu Vân thường bắt gặp những cái nhìn kỳ lạ, những nụ cười bí hiểm và cả vài câu nói bóng gió. Nhưng cô đã quá quen với chuyện tọc mạch nhau, nên không quan tâm lắm. Thậm chí nếu có ai đó ném vào mặt cô những câu hiểm tị, cô cũng không vì vậy mà nhớ lâu.

Nhưng đến khi chính miệng Mỹ Thanh nói ra, thì Thu Vân thấy choáng váng thật sự.

Hôm nay chỉ có hai người trong phòng hóa trang. Mỹ Thanh đến ngồi gần Thu Vân, vẻ mặt nghiêm trang :

- Mà có biết sáng nay tao nghe chuyện gì về mày không Vân ?

Thu Vân vừa đánh phấn vừa mỉm cười :

- Chuyện tao với ông Hưng phải không ? Thật ra tao có nói là không rút tên, nhưng không thu ở chỗ anh Tuấn, tự nhiên ông ấy đi rêu rao lung tung, tao cũng không thanh minh làm gì.

- Mày làm vậy anh Tuấn giận lắm đó.

Thu Vân nói mà mắt vẫn nhìn trong gương :

- Mặc kệ anh ta.

- Nhưng chuyện đó không quan trọng bằng chuyện này, lúc sáng ngồi ở quán nhạc sĩ, nhỏ Linh kể um sùm với tụi nó chuyện tranh chấp giữa mày với nhỏ Châu.

Thu Vân quay phắt lại :

- Chuyện gì ?

- Thì vụ trong phòng thu đó. Nhỏ Linh nói anh Tuấn bắt mày phải chờ nhỏ Châu, nó còn bảo mày vừa khóc vừa bỏ về. Nói chung là anh Tuấn cho mày rơi đài và đang nâng đỡ Mai Châu.

Thu Vân tái mặt buông rơi bông phấn. Cô nhìn Mỹ Thanh chăm chăm:

- Nó nói như vậy sao ?

- Tụi nó cười quá trời, suốt cả buổi tụi nó bàn tán chuyện đó. Tới lúc anh Tuấn với nhỏ Châu vào mới thôi. Lúc này thấy hai người đó hay đi chung với nhau lắm, bởi vậy tụi nó tin con Linh nói, cũng không có gì lạ.

- Đừng nói nữa.

Thu Vân nói như la lên. Cô đứng bật dậy, bỏ đến phía góc phòng, bùm miệng đứng yên. Cử chỉ bất ngờ của cô làm Mỹ Thanh ngỡ ngàng nhìn theo.

Một lát, Thu Vân quay lại, đôi mắt còn đỏ hoe. Mỹ Thanh dè dặt :

- Đừng thềm để ý dư luận Vân, nói chán rồi nó cũng hết nói thôi.

- Tao không thèm để ý tụi nó, nhưng không ngờ anh ta là như vậy. Thay người yêu như thay áo, đến giờ tao mới biết tại sao anh ta cư xử như vậy, sở khanh !

Bất thần cô ném chiếc lược xuống đất, bật khóc. Mỹ Thanh thở dài :

- Đừng có khóc, coi chừng tụi nó vô đó. Mà lau mặt đi, tụi nó mà thấy mày khóc thế nào cũng kể với anh Tuấn.

Nghe câu đó, Thu Vân chột nín bật, vội vã lau mặt, cô không sợ bất cứ lời nhạo báng nào. Nhưng sợ Quốc Tuấn biết được điểm yếu của cô.

Nếu trước đây cô yêu con người đó như một thần tượng, thì bây giờ chỉ còn lại là sự thù hận quay quắt.

Thu Vân chán đời đến nỗi không muốn ca hát gì nữa. Nhưng đã lỡ ký hợp đồng làm phim, nên cô cố gắng thực hiện cho xong. Như một sự trùng hợp, bài hát của Khải Minh có âm điệu buồn buồn, rất hợp với tâm trạng của cô, nên chẳng cần phải cố gắng diễn xuất nhiều.

Còn ngoài giờ quay phim, cô đi chơi với bạn bè thời sinh viên. Cô chán thế giới ca sĩ đến nỗi tránh mặt tất cả. Thậm chí có lúc quá chán đời, cô nghĩ đến chuyện đi làm bình thường như bạn bè. Và cắt đứt tất cả mối quan hệ hiện tại.

Tối nay Thu Vân đi cùng một nhóm bạn vào nhà hàng. Cô ngồi quay mặt vào trong và không để ý xung quanh, nên không thấy bên cạnh có một bàn nhậu. Bất ngờ một gã con trai đứng lên rời bàn, đi về phía cô. Anh ta đứng bên cạnh, cúi xuống tận mặt cô :

- Xin chào ca sĩ Thu Vân, tôi là người hâm mộ rất nhiệt tình đây, làm quen nghe.

Giọng anh ta lè nhè và mùi rượu nồng nặc, Thu Vân khó chịu né đầu qua một bên, nhưng giọng vẫn khiêm tốn :

- Dạ, rất vui được biết anh.

- Được tận mặt nhìn cô, nói chuyện với cô, thật là quá đã, tôi sẽ kể chuyện này cho bạn tôi nghe. Bây giờ cô hát cho bạn tôi nghe đi, yêu cầu nghiêm túc đấy.

Mọi người trong bàn nhìn nhau, không biết xử trí thế nào. Thu Vân cảm thấy buồn nôn vì mùi rượu từ người anh ta. Cô nghiêng người tránh. Nhưng cô càng tránh thì anh ta càng chồm tới. Thật là ghê sợ. Cô ráng nói mềm mỏng :

- Dạ, ở đây hát không tiện đâu, nếu anh thích, mời anh đến các tụ điểm ca nhạc, tối thứ bảy tôi hay diễn ở đó.

- Đâu được, đâu được. Ở đó khác với ở đây, cô hát ở đây tôi nhìn rõ hơn, cô nở lòng nào từ chối, hả cô Thu Vân.

Thu Vân quay mặt chỗ khác, không trả lời. Anh ta sững sảng kéo mặt cô lại
- Sao cô không nói gì vậy, khi dễ tôi hả, coi thường tôi hả.

Nói rồi anh ta đứng thẳng lên, giơ hai tay lên đầu, miệng la lớn :

- Thưa quý vị, tối nay ca sĩ Thu Vân có mặt trong phòng này, cô ấy sẽ hát cho chúng ta nghe, đề nghị chúng ta hoan hô. Hoan hô đi.

Thật lạ, trong phòng bỗng vang lên tiếng vỗ tay nồng nhiệt. Lời nói ngêu ngao của một gã say trở thành có giá trị. Thu Vân không thể từ chối được. Cô đứng lên hát một bài. Ngoài sự tưởng tượng, người ta lại vỗ tay rầm rộ.

Gã say có vẻ khoái chí vì thành tích của mình. Hắn bị rượu làm cho quên trời quên đất. Và hắn ngang nhiên nắm tay Thu Vân :

- Cô hát hay quá, cô là ca sĩ mà tôi ái mộ nhất từ trước đến nay, mời cô qua bàn uống với tôi.

Hắn kéo Thu Vân đi. Đến mức này thì cô chịu hết nổi, cô nghiêm mặt:

- Yêu cầu anh đừng làm quá trớn, nếu không tôi sẽ nhờ bảo vệ can thiệp.

Tên say rượu hơi khựng lại, nhưng cố vớt vát vài câu cho đỡ quê. Nhưng hắn càng nói, Thu Vân càng cự tuyệt quyết liệt. Nếu không có bảo vệ can thiệp, chắc cô không cách gì thoát được con người sàm sỡ như hắn.

Mấy ngày sau, chuyện ca sĩ Thu Vân bị một khán giả ái mộ níu kéo giữa chốn đông người lan nhanh. Thậm chí có cả bài báo viết về sự kiện đó. Nhưng chỉ bình phẩm về đạo đức. Mặc dù bài báo không nêu tên cụ thể, nhưng ai cũng biết đó là cô.

Đọc bài báo đó, Thu Vân cảm thấy bức mình phiền toái vô cùng. Khi đã trở thành ngôi sao, đời tư luôn bị dòm ngó. Với một người bình thường thì những hành động riêng tư không bị ai theo dõi. Nhưng với một ngôi sao thì mỗi chút mỗi biến thành dư luận.

Thời gian này cô bị tai tiếng đủ thứ. Người ta nói khi còn hàn vi, cô đã tìm cách "mồi chài" người yêu của bạn, sau đó khi nổi tiếng, cô quyt hợp đồng với những người làm băng đĩa. Bị nhạc sĩ Quốc Tuấn chỉnh cho một trận về thói kiêu kỳ. Việc cô từ chối hát những bản nhạc của anh cũng bị xem là hành động vô ơn... Nói chung, cô là một ngôi sao bị tai tiếng nhiều nhất. Mà điều đáng căm giận hơn, là cô biết tất cả điều đó do Huệ Linh tung ra.

Tất cả dư luận nghe được không làm Thu Vân đau đớn. Mà điều đau đớn nhất là mối liên kết giữa Huệ Linh, Mai Châu và Quốc Tuấn. Cô yên trí Quốc Tuấn đã bị Mai Châu quyến rũ, và anh cư xử như thế do sự tác động của cô ta. Sự im lặng của Quốc Tuấn trong thời gian này càng làm cô khẳng định điều đó. Và cô càng thêm căm thù anh.

Chuyện dư luận còn đang làm Thu Vân bị xóc, thì lại thêm một phiền toái khác, còn kinh khủng hơn. Đó là sự theo đuổi của "khán giả hâm mộ" hôm nọ.

Thời gian này Thu Vân không còn thiết gì đến chuyện ca hát. Cô hay từ chối lời mời của các chương trình, để thời giờ đó cùng bạn bè đi chơi.

Qua trung gian của Mỹ Thanh, Thu Vân đã quen với một nhóm bạn mới. Và phong cách chơi mới lạ của nhóm làm cô thấy thích. Đúng hơn là muốn quây để quên buồn.

Thu Vân gặp lại anh ta ở vũ trường sao đêm. Lần này anh ta bảnh trai và tinh táo. Trông anh ta thật lịch sự. Thoạt đầu khi anh ta đến đứng bên cạnh, cô không nhận ra ngay. Nếu anh ta không cười làm quen:

- Hình như cô không nhớ tôi ?

Thu Vân nhìn anh ta ngờ ngợ. Giữa ánh đèn mờ mờ, khói thuốc mù mịt và tiếng ồn của nhạc, cô cũng không nghe được anh ta nói gì. Thấy thế, anh ta bèn kê vào sát tai cô :

- Cô là thần tượng của tôi và mình đã gặp nhau một lần cô nhớ không ?

Thu Vân nhướng mắt:

- Ở đâu ?

- Ở nhà hàng, lần đó tôi đã chọc cô giận, về nhà tôi cứ hồi hận mãi. Và đã tìm cô khắp nơi.

- Chi vậy ?

- Tôi muốn xin lỗi cô.

- Khỏi, hơi đâu mà làm chuyện đó. Tôi không nhớ đâu.

- Tối nay cô không hát sao ?

- Không.

- Sao vậy ?

Thu Vân chột cười :

- Tôi chán mấy chuyện đó lắm.

- Một ngôi sao như cô, được bao nhiêu người mến mộ mà bảo chán, thật khó tin.

Thu Vân yên lặng không trả lời. Cô chống tay trên quầy. Nghiêng đầu nhìn xuống ly nước. Còn anh ta thì nhìn cô một cách say mê. Rồi anh ta nói cuồng nhiệt :

- Mỗi lần nhìn cô hát, tim tôi muốn tan rã vì yêu mến cô. Tôi sưu tầm tất cả những băng nhạc của cô, mua tất cả những bài hát có hình cô. Sau khi gặp cô rồi, tôi càng điên đảo với cô hơn.

"Cách nói chuyện nghe có vẻ không bình thường". Thu Vân nghĩ vậy và ngược lên nhìn anh ta. Rồi cô chột hỏi :

- Anh làm nghề gì vậy ?

- Tôi là thủy thủ.

- Những người làm nghề đó, đa số thích ăn chơi, từng trải và có thể có nhiều bạn gái. Tại sao anh lại thích tôi với cách thích của một cậu bé ? Tôi không hiểu nổi.

Anh ta nhìn cô đắm đuối :

- Khi đã hâm mộ rồi, thì thích cách nào không quan trọng, tôi chỉ biết là cô đã làm tôi mê mẩn. Cô hát hay lắm. Diễn xuất cũng khá tuyệt.

Thu Vân lặng thinh một lát, rồi lên tiếng:

- Anh hay tới đây lắm à ?

- Lúc trước thì không, nhưng tôi nghe nói cô hay đến đây, nên tôi đến tìm cô.

Nói rồi anh ta luôn tay trong áo lấy ra một chiếc hộp đồ. Thu Vân tò mò nhìn động tác của anh ta. Cô thấy một chiếc nhẫn tuyệt đẹp trong hộp. Anh ta đưa nó đến trước mặt cô :

- Tặng cô, tôi mua nó ở Hồng Kông, lúc nào tôi cũng mang theo để có dịp gặp cô sẽ tặng.

Anh ta định xỏ chiếc nhẫn vào tay Thu Vân. Nhưng cô rụt lại :

- Đừng làm thế. Tôi không nhận đâu.

Nói xong cô rời quây, lẩn vào đám đông ngoài sàn nhảy. Nhưng anh chàng ấy vẫn không buông tha. Anh ta bám riết theo cô. Làm cô bắt đầu thấy hoảng sợ.

Sau lần đó, anh ta lùng sục Thu Vân khắp nơi. Khi cô đi quay phim thì anh ta đến trường quay, kiên nhẫn đứng chờ đến lúc quay xong để đòi đưa cô về. Nhiều lần như vậy, Thu Vân trốn chui trốn nhủi con người kỳ lạ ấy. Anh ta làm cô khổ sở vì cách hâm mộ quá mức cuồng nhiệt của anh ta.

Đã mấy lần cô nhờ một ca sĩ hoặc ai đó cùng đoàn đưa về. Nhưng nếu cô đi với ai, thì anh chàng thủy thủ gây sự với người đó. Cuối cùng ai cũng sợ và không dám tiếp xúc riêng với cô, vì sợ bị liên lụy.